

מסכת יומא

פרק ו

א. שני שעירי יום הכפורים, מצותן שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה ובדמים ובלקחתן כאחד. ואף על פי שאינן שוין, כשרין. לקח אחד היום ואחד למחר, כשרין. מת אחד מהן, אם עד שלא הגריל מת, יקח זוג לשני. ואם משהגריל מת, יביא זוג אחר ויגריל עליהם בתחלה, ויאמר, אם של שם מת, זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו. ואם של עזאזל מת, זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתקיים תחתיו. והשני ירעה עד שיסתאב, וימכר ויפלו דמיו לנדבה, שאין חטאת צבור מתה. רבי יהודה אומר, תמות. ועוד אמר רבי יהודה, נשפך הדם, ימות המשלח. מת המשלח, ישפך הדם:

ב. בא לו אצל שעיר המשלח וסומך שתי ידיו עליו ומתודה. וכך הנה אומר, אגא השם, עוו פשעו חטאו לפניך עמך בית ישראל. אגא בשם, כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים, שעוו ופשעו ופשעו ופשעו לפניך עמך בית ישראל, ככתוב בתורת משה עבדך לאמר

(ויקרא טז), כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני יי' תטהרו. והכהנים והעם העומדים בעזרה, כשהיו שומעים שם המפרש שהוא יוצא מפי כהן גדול, היו כורעים ומשתחוים ונופלים על פניהם, ואומרים, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ג. מסרו למי שהיה מוליכו. הכל כשרין להוליכו, אלא שעשו הכהנים גדולים קבע ולא היו מניחין את ישראל להוליכו. אמר רבי יוסי, מעשה והוליכו ערסלא, וישראל היה:

ד. וכבש עשו לו מפני הבבליים, שהיו מתלשים בשערו, ואומרים לו, טל וצא, טל וצא. מיקירי ירושלים היו מלויין אותו עד סכה הראשונה. עשר סכות מירושלים ועד צוק, תשעים ריס, שבעה ומחצה לכל מיל:

ה. על כל סכה וסכה אומרים לו, הרי מזון והרי מים. ומלויין אותו מסכה לסכה, חוץ מאחרונה שבהן, שאינו מגיע עמו לצוק, אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו:

ו. מה היה עושה, חולק לשון של זהרית, תציו קנשר בפסלע ותציו קנשר בין שתי קרניו, ודחפו לאחוריו, והוא מתגלגל ויורד, ולא היה מגיע לתציו הקר עד שנעשה אברים אברים. בא וישב לו תחת

סָכָה אַחֲרוֹנָה עַד שְׁתַּחֲשֹׁף. וַיֵּאֱמָתִי מִטֵּמֵּא בְּגָדִים, מִשִּׁיֵּצֵא חוּץ
לְחוֹמַת יְרוּשָׁלַיִם. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, מִשְׁעַת דִּחְיָתוֹ לְצוּק:

ז. בָּא לוֹ אֶצֶל פֶּר וְשָׁעִיר הַנִּשְׁרָפִין. קָרָעַן וְהוֹצִיא אֶת אִמּוּרֵיהֶן,
נָתַנּוּ בְּמַגִּיס, וְהִקְטִירוּ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. קָלְעוּ בְּמִקְלָעוֹת, וְהוֹצִיאוּ
לְבֵית הַשְּׂרָפָה. וַיֵּאֱמָתִי מִטֵּמֵּאִין בְּגָדִים, מִשִּׁיֵּצֵאוּ חוּץ לְחוֹמַת
הָעִזָּרָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, מִשִּׁיֵּצֵאת הָאוֹר בְּרֶכֶּן:

ח. אָמְרוּ לוֹ לְכֶהֱן גָּדוֹל, הִגִּיעַ שָׁעִיר לַמִּדְבָּר. וּמַנִּין הָיוּ יוֹדְעִין
שֶׁהִגִּיעַ שָׁעִיר לַמִּדְבָּר, דְּרָכָיוֹת הָיוּ עוֹשִׂין, וּמַנִּיפִין בַּסּוּדָרִין, וְיוֹדְעִין
שֶׁהִגִּיעַ שָׁעִיר לַמִּדְבָּר. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, וְהֵלֵא סִימָן גָּדוֹל הָיָה לָהֶם,
מִירוּשָׁלַיִם וְעַד בֵּית חֲדָדוֹ שְׁלֹשָׁה מִילִין. הוֹלְכִין מִיל, וְחוֹזְרִין מִיל,
וְשׁוֹהִין כְּדֵי מִיל, וְיוֹדְעִין שֶׁהִגִּיעַ שָׁעִיר לַמִּדְבָּר. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל
אוֹמֵר, וְהֵלֵא סִימָן אַחֵר הָיָה לָהֶם, לָשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית הָיָה קָשׁוּר עַל
פֶּתַח שֶׁל הַיֶּכֶל, וּכְשֶׁהִגִּיעַ שָׁעִיר לַמִּדְבָּר הָיָה הַלָּשׁוֹן מִלְּבִין, שֶׁנֶּאֱמַר
(יִשְׁעִיהָ א), אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשָׁלֹג יִלְבִּינוּ: